

LXVII.

Betænkning

over

Forflag til Lov om Hærens Ordning.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 27de April 1875).

Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag har der ligesaa lidt iaar som i de to foregaaende Aar kunnet tilveiebringes Enighed i Udvalget. Da Uenigheden ikke alene har dreiet sig om Enkeltheder ved Forslaget, men ogsaa og navnlig om selve de Grundsætninger, som man ønskede gjort gjældende ved Ordningen af vort hele Forsvarsvæsen, saa har man anset det rigtigst forud for Behandlingen af de egentlige Organisationslove at fremkalde en Forhandling om Forsvarsplanen i Almindelighed. Hertil har der ved de forelagte Lovforslag om forskjellige Befæstningsanlæg m. m. frembudt sig en gunstig Leilighed, ligesom det vil erkjendes, at de forskjellige Lovforslag vedrørende Forsvarsvæsenet staa i en saa nær indbyrdes Berøring, at de naturligt foranledige en samlet Overveielse af samtlige de Hensyn, som herved maa gjøre sig gjældende. Med Hensyn til den Opgave, som man mener, at Hæren bør have som Led af Forsvarsvæsenet, skal Flertallet (Berg, Berntsen, Bojsen, Clausager, Holm, N. Jensen, Skanderborg Amts 2den Valgkreds, Rjar, S. Pedersen) henvise til, hvad det derom har udtalt i sin Betænkning over Befæstningslovsforslagene. Ved Forsvarslovene af 1867 blev der givet Hæren en saa stor Overvægt overfor Søværnet, som man ikke kan finde stemmende med Landets naturlige Forhold, hvis Karakter saa væsentlig bestemmes ved de mange Belter, Fjorde og Sunde. Naar man derfor nu maa tilraade at lægge en forholdsvis større Vægt end hidtil paa Søværnet, saa vil deraf med saa meget større Nødvendighed følge, at man ikke kan tilraade at give Hæren den Udvidelse, som det foreliggende Lovforslag herom tilsigter, og man tør heller ikke overfor de i andre Retninger stillede Fordringer fastholde det foreløbige Forslag, som man for to Aar siden gjorde med Hensyn til Liniebataillonnernes Antal. Ved den Betragtning af Forsvarets Opgave, som man i den ovennævnte Betænk-

ning har fremstillet, ledes Flertallet meget mere til en noget anden Fordeling af det værnepligtige Mandstab.

Medens man nemlig ikke kan Andet end erkjende, at det egentlige virksomme Forsvar vil blive koncentreret paa en enkelt Landsdel, saa maa man saa meget mere fastholde Onsteligheden af, at der i den øvrige Del af Landet have tilstrækkelige Forsvarsmidler til at kunne afvise saadanne mindre Angreb, der ikke ligefrem tilsigte en Besættelse af de paagjældende Landsdele. Man ledes derved til at foreslaa Hæren inddelt efter det mobile og det lokale Forsvar i en egentlig Feltthær og et Landeværn, hvilket sidste man da maatte ønske stærkere organiseret end de nuværende Forsærkningsafdelinger. Feltthæren skulde herefter bestaa af de nuværende 21 Liniebatailloner, og Landeværnet skulde, ligeledes med 21 Batailloner, træde istedetfor de nuværende 10 Reserverebatailloner og 11 Forsærkningsbatailloner.

Denne Hovedinddeling, der stemmer overens med Forsvarskommissionens Forslag i 1866, vil foranledige en Række af Ændringer, der saaledes staa i mere eller mindre uadskillig indbyrdes Forbindelse.

Et andet af Udvalgets Medlemmer, Eugene, kan slutte sig til den her antydede Hovedbetragtning, at der bør lægges en større Vægt end hidtil paa Søværnet, at som Følge heraf en Udvidelse af Liniehærens Størrelse ikke kan anses tilraadelig, hvortil der bør gives det lokale Forsvar en stærkere Organisation. Naar han desuagtet ikke har kunnet tiltræde Ændringsforslaget om en Liniehær, grundet paa 21 Batailloner Fodfolk, da er det navnlig, fordi han i Flertallets øvrige Forslag ikke finder den fornødne Betryggelse for Tilveiebringelsen af en tilstrækkelig kampdygtig Hær, med den fornødne Udbannelse, faste Kammer og Styrke i Kommandoen.